

La Verdad 118 està a la venda

L'edició en espanyol de La Verdad nº 118 es troba a la venda. En portada l'epígraf «lluitar contra la guerra és lluitar contra el capital», resumeix el seu contingut.

En el sumari, després de les notes editorials, la secció Tribuna Lliure recull una entrevista exclusiva a John Rees, un dels impulsors de Stop the War; a la secció Política, tres articles: la guerra a Ucraïna, Alemanya i la guerra permanent; en Actualitat Política, l'article La guerra permanent: necessitat i negoci de l'imperialisme, la situació als EUA i les agressions de l'imperialisme nord-americà a Amèrica Llatina, Europa i Àfrica. A la secció Arguments, la resistència palestina com a element central de la crisi imperialista; Finalment, la secció Història, versa sobre la resposta popular a Espanya al cop d'Estat feixista de juliol de 1936.

Serveixin com a introducció a la lectura d'aquest número de La Verdad, les notes que segueixen.

Notes sobre la situació mundial

La crisi de descomposició de l'ordre imperialista mundial ha marcat un punt d'inflexió amb la multiplicació de les guerres, amb el segrest de Nicolás Maduro, violant les normes elementals de la sobirania de Veneçuela. Però Trump té el seu primer i principal enemic a l'interior dels Estats Units, el poble estatunidenc, la resistència del qual provoca contradiccions en els grups dirigents de l'imperialisme i empeny la guerra, la barbàrie, per mirar de trobar una sortida al caos.

Malgrat les reticències aixecades en els Governos europeus per la brutali-

tat de la intervenció en l'estret d'Ormuz, tots ells es ploren a les exigències de Trump de disparar la despesa militar, com ho han fet davant el genocidi del poble palestí.

La crisi del mercat mundial no deixa més solució a l'administració estatunidenca que la marxa a la guerra. Trump anuncia que el pressupost militar dels EUA assolirà 1,5 bilions de dòlars, i la guerra a l'Iran i el Líban costa 1.000 milions de dòlars diaris. La carrera d'armament juga el paper de motor d'arrossegament del sistema capitalista en descomposició.

En aquesta crisi de dislocació del mercat mundial, l'imperialisme estatunidenc ha d'atacar la Xina, principal competidor dels EUA al mercat. El dèficit de la balança comercial estatunidenca amb la Xina supera els 200.000 milions de dòlars. Amb la guerra, l'imperialisme nord-americà pretén accentuar la seva pressió contra la Xina, disputant-li el seu lloc al mercat mundial. La Xina compra el 90 % del petroli iranià i el 80 % del veneçolà.

Les brutals retallades pressupostàries imposades per la marxa a la guerra generen processos de resistència en múltiples formes. Els qui avui es neguen a emprendre la lluita contra la guerra es veuen abocats a acompanyar la militarització, les retallades pressupostàries i la destrucció de sectors sencers de la civilització.

No hi ha dubte: els pobles estan disposats a aixecar-se contra la política dels seus governs que apliquen aquesta política militarista de guerra social.

Als mateixos EUA apareix una força política de ruptura, l'organització *Democratic Socialists of America*. Més de vuit milions de persones van participar el 28 de març a totes les ciutats dels Estats Units en les manifestacions No Kings.

Tanmateix, la disposició de les masses a combatre la guerra troba arreu un obstacle: els dirigents del moviment obrer, i en particular de les centrals sindicals, es neguen a mobilitzar-se contra les massacres del poble palestí, es neguen a comprometre's contra la política del seu govern, ha obstaculitzat, sense poder impedir-la, la mobilització dels pobles i de les classes obreres a escala internacional.

La lluita de la IV Internacional és la lluita per ajudar les masses a aplanar el camí a la mobilització de masses, l'única capaç d'impedir la marxa cap a la guerra i d'aturar la guerra.

Les centrals sindicals continuen sent avui una poderosa palanca de mobilització. Diferents iniciatives continentals dirigides a eliminar aquest obstacle, el de les direccions, han estat recolzades per la IV Internacional. A Europa, el míting internacional contra la guerra a Londres el pròxim 20 de juny. És el paper d'un partit revolucionari participar i contribuir al desenvolupament d'aquests processos de ruptura. És el paper de la IV Internacional ajudar que les diverses forces que es reclamen de la lluita contra el capitalisme, sense per això compartir les mateixes posicions polítiques en totes les qüestions, s'organitzin i estableixin vincles a escala internacional com a suport a la llui-

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reus, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriu altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

ta dels treballadors i els pobles.

L'imperialisme pot ser derrotat a condició que es produeixi una àmplia unió a escala internacional de totes les forces de ruptura que s'estan aixecant. I és precisament aquesta orientació la que constitueix el nucli de la política de la IV Internacional, a tots els continents.

Espanya: 19 de juliol de 1936

L'estudi de les revolucions és un deure de tot militant revolucionari. Les falsedats abocades sobre la guerra i la revolució espanyola de 1936 obliguen a restaurar la veritat del succèss.

L'estiu del 1936, la resposta obrera i popular al cop d'Estat militar va desencadenar la revolució; per iniciativa de les organitzacions obreres es van crear a escala local òrgans de poder revolucionari que van assumir el control de la situació, van ocupar el poder, no van respectar la propietat privada. A Barcelona es va constituir el Comitè Central de Milícies Anti-feixistes, veritable govern revolucionari a l'ombra que va coexistir amb el govern de la Generalitat, a València, el Comitè Executiu Popular. La revolució obrera va desencadenar el pànic en les burgesies imperialistes i en la burocràcia estalinista, enfeudada a la teoria del «socialisme en un sol país». Es van concertar per derrotar la revolució.

Així, el govern del Front Popular francès, amb el suport del govern conservador anglès, van aixecar el pacte de «no intervenció», que va impedir a la República la compra d'armes en condicions de mercat, mentre Alemanya, Itàlia i Portugal proporcionaven avions, tropes i tota

classe armament modern als militars sublevats. Stalin, després de deixar passar els dos primers mesos del conflicte, va condicionar la seva ajuda a impedir el triomf de la revolució. Es tractava de no ensumar les «democràcies», que, amb la seva política d'«apaivagament», van permetre a Hitler armar-se fins a les dents, l'annexió d'Àustria i la invasió dels Sudets. Era tant com desarmar i derrotar els obrers i els pagesos que s'havien aixecat contra el feixisme.

En la secció Història d'aquest número de *La Veritat*, un article breu resumeix l'essencial del període transcorregut entre juliol de 1936, quan la resposta obrera al cop militar feixista esdevé revolució social, i maig de 1937, quan la política contrarevolucionària de Stalin, en aliança amb les «democràcies» francesa i britànica, els governs de la Generalitat i de la República burgesa, amb la col·laboració dels dirigents del Front Popular, CNT i FAI incloses, van provocar la derrota de la revolució obrera.

Citem de l'article: "La consigna «Primer la guerra i després la revolució» defensada per l'estalinisme a Espanya, amb el suport dels socialistes de dreta i l'anarquisme governamental, a més de totes les faccions del republicanisme burgès, va servir per desviar l'atenció i cobrir sobretot el paper de Stalin. El punt culminant de l'ofensiva contra la revolució encapçalada per la coalició republicano-estalinista es va donar el maig de 1937".

La guerra permanent

El segrest de Nicolás Maduro i Cilia Flores i l'assassinat d'Ali Jamenei s'emmarquen en el context de guerra permanent. Guerra que enllaça la guerra contra l'enemic intern i contra l'enemic extern; en primer lloc, contra la mateixa classe treballadora interna a la qual Trump intenta sotmetre amb els mitjans més brutals (l'ICE). A tot el món qui paga la guerra són els treballadors, amb les seves vides i amb escassetat de mitjans de subsistència.

El tremend increment de la despesa militar imposada per l'OTAN i l'imperialisme dominant, l'estatunidenc, condueix a enormes patiments a la classe treballadora. Dos mesos després de la Cimera de l'OTAN a la Haia, el canceller alemany Merz de-

clarava el seu significat: «L'estat del benestar tal com el tenim avui ja no és finançable amb el que podem oferir com a economia nacional». El militarisme condueix a la barbàrie, a la destrucció de forces productives.

Es tracta de la lògica de l'acumulació de capitals a l'estadi imperialista del capitalisme, època de guerres i revolucions, segons Lenin. «El 2024, de les 100 majors empreses armamentistes per facturació, que totalitzen 679 000 milions de dòlars, les estatunidenques facturen 334 000 milions, és a dir, gairebé la meitat, el 49%. I 5 de les 6 primeres són estatunidenques». Es tracta d'un camp privilegiat d'acumulació de capital per a les multinacionals de l'armament, que condueix a implantar una economia de guerra que destrueix conquestes i drets, i les forces productives que podrien ser utilitzades per millorar les condicions de vida dels treballadors.

A tot el món, inclosos els EUA, la resistència creix, milions es manifesten contra la guerra, contra el genocidi a Palestina, contra la reintroducció del servei militar obligatori, contra el racisme institucionalitzat a l'ICE. Assenyalem aquí en un parèntesi la poderosa vaga indefinida de l'ensenyament al País Valencià, que està fent retrocedir el govern de la Generalitat i plena de preocupació al govern central; l'exigència dels milers de milions retallats en l'ensenyament públic aquests anys s'oposa a l'escandalós augment de la despesa militar i a la política de guerra. Sense pretendre fer comparacions simplistes, amb l'orientació de les conferències internacionals de Zimmerwald i Kienthal, preparem la conferència i el míting contra la guerra que se celebraran el Londres els dies 19 i 20 de juny.

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadoras y pueblos

www.posicuarta.org